

2017. március 19. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 4,5-42 – Beszélgetés a samáriai asszonnyal

Jézus elhagyja Júdeát, ahol ismét értetlenséggel találkozott, és visszatér Galileába, saját megszokott környezetébe. A lenézett, megvetett Szamárián megy keresztül, nem kerüli meg zsidó szokás szerint. Már ez is mutatja, hogy mentes az előítéletektől, a történet folytatása pedig fényesen bizonyítja ezt: Szóba áll egy asszonnyal, kér is tőle valamit. (A tanítványok meg is ütköznek rajta.) Ráadásul ez egy megvetett, kiközösített nő volt, aki azért jött a déli hőségben vízért, hogy ne kelljen senkivel találkoznia. Biztosan meg is ijedt, hogy ott talált egy idegen férfit. Annál jobban csodálkozott, hogy az megszólítja, és segítséget kér tőle. Jézus élő vizet, lelki gyógyulást kínál neki, ezért tereli a szót az asszony problémáinak gyökerére. Tapintatos, nem olvassa fejére az életmódját. Mint a házasságtörő asszony esetében, a bűnt nevének nevezi, de a bűnöst nem ítéli el. És a bűnös ettől az ítéletmentes elfogadástól gyógyul meg. Az asszony is ott hagyja a korszóját, és elszalad a városba, már nem fél, nem rejtőzik, sőt beszélni mer a bűnéről is („Mindent elmondott, amit tettem”).

Jézus ott marad pár napig, és a város lakóinak is azt tanítja, amit az asszonynak is elmondott már: Az Atyához sok út vezet. Nem az imádás módja, hanem az imádó lelkülete számít. Ez pedig a lenézett samáriaiaknak gyógyította a lelkét.

Mire tanít bennünket ez a szakasz?

- Az előítéletek rombolnak, eltávolítanak, az elfogadó szeretet gyógyít.
- Ha a szeretet azt kívánja, át kell hágni a megszokottat. Ez meglepi az embereket, és rákérdeznek.
- A leghétköznapibb helyzeteket is fel lehet használni az apostolkodásra.
- A bűnt nevének kell nevezni, de a bűnös elítélése nélkül.
- Ott kell maradnunk, beszélünk, ahol halló fülekre találunk.
- Akkor tudjuk Jézushoz hívni a gyógyításra szorulókat, ha hitelesen tudunk beszélni róla.
- Az Atyának az imádók lelkülete számít, nem a rítus (ökumené!).

Stölkler Nándorné Magdi (Pécs)